

זמני כניסת ויציאת השבת

עיר | כניסה | יציאה | ר"ת

י"ם | 21:18 | 20:23 | 19:32

ת"א | 21:15 | 20:20 | 19:30

חיפה | 21:19 | 20:23 | 19:33

ב"ש | 21:15 | 20:20 | 19:29

גיליון מס' 411 | ו' סיון תשפ"ד

המרכז
למורשת
מרן
להבין ולהשכיל

הליכות מרן

הנהגות ממרן זצוק"ל

עובדות רבות ידועות על בחורים שמרן הכניסם לשיבות, ונטע בהם את חשקת התורה, והמציא להם חן וחסד ורחמים בעיני ראשי ישיבותיהם בהקשר לכך מסופר על בחור שמרן ישב עמו ארבע שעות לשכנע אותו לחזור לשיבה, וכשהבחין שהבחור כבר אינו מוכן לקבל על עצמו עול תורה, יצא מחדרו כשהוא מבקש שיזמינו לו רופא עקב שחש שהוא מתמוטט. וכן מסופר עוד, אודות בחור אחד שעזב את הישיבה והחל לעבוד בתור נהג משאית אשפה, וכשנודע זאת למרן נסע עמו יחד לשיבה במשאית האשפה, והחל לדבר על ליבו של ראש הישיבה להחזיר את הבחור למרות שהבחור חלש וצריך הרבה עזרה, "תראה איזה מסירות נפש אני עשיתי כדי להגיע לכאן גם אתה תעשה מסירות נפש ותקבלן ותצליח בו!" הפטיר מרן באוזני ראש הישיבה שסירב מתחילה לקבלן ולשמע דברים נרגשים אלו מיד אימצו וקירבו לליבו לימים אותו בחור עלה ונתעלה, וכיום הוא אחד מחשובי הדיינים בירושלים עיר הקודש והמקדש תובב"א עתה כשרוצים לאחוז בשולי גלימתו של מרן וללכת בדרכין לעשות לו נחת רוח הרי זה אך ורק על ידי העברת עוד ועוד תינוק וילד, נער ובחור, לחינוך התורני בתלמודי התורה, ועל זה היה בוכה וזועק מרן בכל עת מנהמת לבן ואין ספק שכל מי שיעשה זאת, מובטח לו שיהיה מרן רבינו הקדוש זצוקללה"ה מליץ יושר בעדו ובעד כל משפחתו ויוסר מביתו כל חולי ומחלה, ויזכה לכל הברכות הכתובות בתורה.

פרשת חקת

"ויאמר ה' אל משה ואל אהרן יען לא האמנתם בי להקדישני לעיני בני ישראל לכן לא תביאו את הקהל הזה אל הארץ אשר נתתי להם" (כ, יב).

מרן רבינו עובדיה יוסף זצוק"ל

כתב מרן פוסק הדור זצוקללה"ה (מאור ישראל ח"א, שבת נה):
 בגמרא (שבת נה:) מובא: רבי שמעון בן אלעזר אומר: אף משה ואהרן בחטאם מתן שנאמר: "יען לא האמנתם בי להקדישני" - הא האמנתם בי, עדיין לא הגיע זמנכם להיפטר מן העולם ע"כ. משמע מכאן שלא מילאו משה ואהרן את שנותיהם וקשה, שהרי אמרו בקידושין (לח) "בן מאה ועשרים שנה אנכי היום", היום מלאו ימי ושנותי, ללמדך שהקדוש ברוך הוא משלים שנותיהם של צדיקים מיום ליום ומחודש לחודש, שנאמר "את מספר ימך אמלא וימיך אגמול" (מאור ישראל ח"א, שבת נה):
 מספר ימך אמלא. ולכאורה יש לתרץ, שהך מימרא בקידושין לא סבירא ליה כרבי שמעון בן אלעזר, שהרי תנאים נחלקו בזה, כמבואר בגמרא שם וראיתי בשו"ת רדב"ז (ח"ב סימן תשפב) שעמד בשאלה זן ותירץ כאמור, והוסיף, שאפילו לרבי שמעון בן אלעזר יש לומר כי ראויים היו משה ואהרון שיוסיפו להם ימים ושנים יותר ממה שהיה קצוב להם דלא גריעי מחזקיהו שנאמר בו "הנני יוסיף על ימך", אלא שגרם החטא ומתו בזמן שקצבו להם ולא יותר (ראה יבמות נ). (משוש תבל-במדבר, עמוד קצה)

מעוניינים לקבל תוכן נוסף ממרן?

שלחו עכשיו הודעת וואטסאפ "תוכן ממרן" למספר: 03-3080794

וביקש שימתינו עוד חצי שעה ולא יבצעו את החיפוש שביקשו לעשות. בקשתו של הגאון התקבלה, ובינתיים המשיכו בסעודת המצוה. כעבור מחצית השעה, והמטבע עדיין לא נמצא קם שוב הגאון מהר?" אסאד וביקש, להמתין עוד רבע שעה. בקרב הקהל נשמע רחש, כי לא הבינו מדוע מבקש הרב דחיה נוספת, אבל בכל זאת בקשתו התקבלה. והגאון מהר?" אסאד עמד והתפלל חרישית כי ימצא המטבע, והנה בפרק הזמן הזה, נכנס לפתע אחד המלצרים ולהפתעת כולם הביא את המטבע, וסיפר, כי מצא את המטבע בתוך האשפה, כנראה שבתוך כדי ההעברה מיד ליד, נפל המטבע על השלחן וכאשר ניקו המלצרים את השלחן הושלך המטבע לאשפה. עתה הפנו כולם את מבטיהם לעבר הגאון מהר?" אסאד, כי לא הבינו מדוע ביקש את הדחיה, ואז קם הגאון מהר?" אסאד והוציא מכיסו מטבע, כדמותו וצלמו של המטבע שהיה בידי הכתב סופר, ואמר, ראו נא אם היינו עושים את מה שביקשו לעשות, כמובן היה נמצא המטבע אצלי, ואז הייתם יכולים לחשוך חס ושלום שאני גנבתי את המטבע, ואם הייתי מסביר אז שגם לי יש בדיוק אותו מטבע, לא היו מאמינים לי, שמטבע נדיר כזה בדיוק, נמצא גם אצלי. ולכן ביקשתי להמתין ובאותו זמן התפללתי להשם יתברך, נא אל תביאני לידי בזיון עשה נא אות לטובה שימצא המטבע, ולא יהיה חילול השם חס ושלום וברוך השם התקבלה תפילתי והמטבע נמצא.

מעשה שהיה בזמן הגאון רבי אברהם שמואל בנימין סופר (בעל הכתב סופר) שהיתה חתונה מפוארת של בת פרנס הקהלה, עם גדולי הרבנים משמנה ומסולתה של המדינה (בהונגריא) וכולם צהלו ושמחו ורקדו לכבוד מצות שמחת חתן וכלה, ובזמן סעודת המצוה, כאשר כל הנוכחים היו באוירה עילאית של שמחת מצוה, קם הכתב סופר והיסה את הקהל, ואמר, רבותי! לכבוד בעלי השמחה שלנו היום, הבאתי עמי חפץ נדיר במיוחד, שיש לו ערך רב, ושלף מכיסו מטבע, והגביהו לעיני כולם ואמר, רבותי, מה שאתם רואים בידי, זה מטבע של מחצית השקל אמיתי מזמן בית המקדש השני. ולכבוד בעלי השמחה, אני אעביר את המטבע בין הנוכחים שכל אחד יוכל להתרשם ממנו מקרוב. ואז הועבר המטבע מאחד לשני, כאשר כל אחד מתבונן בו מכל צדדיו ומתפעל ממנו לאחר זמן מסוים נתבקשו הצבור להחזיר את המטבע לבעלין אולם המטבע לא הוחזר, ניסו הצבור לשחזר היכן המטבע, ומי היה האחרון שהביט בו אבל לא נודע הדבר, והמטבע איננו כאילו בלעה אותו האדמה. ואז התחילו להציע שאם המטבע לא חזר, מן ההכרח שאחד מן הנאספים חמדו ושם אותו בכיסו ויקם אחד מבעלי השמחה וביקש לנעול את האולם ואמר רבותי! אמנם זה לא נעים אבל למען הסר לזות שפתיים כל אחד מהנוכחים מגדול ועד קטן ירוקן את כיסיו ויניח על השלחן ואז התכוננו כולם לעשות את הדבר הזה. והנה קם ממקומו הגאון מהר"י אסאד שהיה גם הוא נוכח באירוע,

מכתב השקפה ממרן זצ"ל

זריקת פסולת מחלון הרכב, ושיש להולכי רגל ללכת בצורה רגילה

הגמרא במס' בבא קמא [ל]. אומרת: האי מאן דבעי למהוי חסידא לקיים מילי דנזיקין: כלומר, הרוצה להיות חסיד, עליו להשמר מלגרום נזק לחבירו בין בגופו בין בממונו למשל: אדם נוסע בכלי רכב וזורק פסולת מבעד לחלון רכבן עלול לפגוע בהולך רגל העובר לפי תומו ואם הפסולת הוא דבר שגורם להתחלקות, עלול אף להביא לידי אסון אם יחליק בו אדם ויבא לידי סכנה. אף ההליכה בדרך צריכה להיות הליכה נורמלית, ולא כאדם בהול הרץ בדרכים וכן אומר הרמב"ם (הלכות דעות פ"ה ה"ח): לא ירוץ אדם ברשות הרבים כמנהג שוטים ולא עקב בצד גודל כמנהג גסי הרוח גם ממהלכו של אדם ניכר אם חכם הוא ובעל דעה, או שוטה וסכל, וכן אמר שלמה בחכמתו וגם בדרך כשהסכל הולך לבו חסר ואמר לכל סכל הוא כלומר הוא מודיע לכל על עצמו שהוא סכל. לפיכך שנינו בבבא קמא (לב). שנים שהיו מהלכים בדרך, אחד רץ ואחד מהלך, ופגעו זה בזה, וניזוק המהלך כדרכן חייב הרץ לשלם לו כל נזקו כאשר יושת עליו על ידי בית דין כי הרץ הוא משונה בהליכתו וכל המשנה ידו על התחתונה [בבא מציעא עו עבודה זרה ז]. מלבד בערב שבת שדרך בני אדם לרוץ להשלים צרכי שבת. וכן נפסק בחושן משפט. (שעח ס"ט)

מכתב הראשני

אם יכול רב בית הכנסת להנהיג שאין לעולה לתורה לקרות בעצמו, אלא רק החזן

לכבוד היקר והנעלה, רב הקהילה, כה"ר משה חיים הר נוי שליט"א, שלום רב,

אודות התקנה שהתקין בבית הכנסת בקהילתו שרק השליח ציבור קורא בתורה ולא העולה, מחשש שמא יעלו לקרוא בתורה אינשי דלא מעלי. הנה יש בכח החכם לתקן תקנות מעין אלו בבית הכנסת שלן ותקנה זו היא תקנה נכונה בקהילה שיש בתוכה מתפללים שאינם שומרים שבת, שצריך שהש"צ שהוא ירא שמים יקרא בתורה ויוציא את הקהל ידי חובה, שאם קרא בתורה המחלל שבת אינם יוצאים ידי חובה, וכמבואר בספר ילקוט יוסף שבת כרך א חלק רביעי (מהדורת תשע"ג עמ' שכח) שאם הקריאה שקרא הש"צ בעליית אותו מחלל שבת יוצאים י"ח, ואין צריך לחזור על אותה עליה איש כשר, שאין קריאת הס"ת אלא להשמיע לעם וכבר נשמעה מפי הש"צ שהוא יהודי כשר, וגם אלה ששומרים תורה ומצוות שעולים ורוצים לקרוא אינם קוראים נכון בקריאה ובטעמים ועל כן כדי לא לעורר מחלוקת בציבור למי לתת לקרוא ולמי לא לתת, טוב ונכון עשיתם שתהיה תקנה קבועה שרק הש"צ קורא וכל המעוררים על זה אינם צודקים וטועים הם ואפילו אם הם קוראים היטב ומדוייק, לא יקראו בשעה שעולים לתורה, ורק הש"צ יקרא וכל זה בקהילה שיש את הבעיות הנ"ל, ויש לשמוע לקול רב בית הכנסת ולכבדן ולא לפרוץ גדר. אבל בקהילה שכל ציבור המתפללים יראי שמים ויודעי ספר, וקוראים היטב את קריאת העלייה, איה"נ יש לאפשר להם לקרוא את אותה העלייה.

בברכת התורה,

יצחק יוסף

הראשון לציון הרב הראשי לישראל

